

Az első hitelt érdemlő értesülést a zsidók munkára való mozgósításának természetéről és méreteiről szeptember 7-én tették közzé. Az újságok hangsúlyozták Magyarország nehéz helyzetét, és a tényt, hogy sok ezer zsidó hónapok óta tűrhetetlen helyzetben, munka és jövedelem nélkül él, míg az ország akut munkaerőhiánnyal küzd. Hírt adtak róla, hogy ezentúl az összes 14 és 70 év közötti zsidót, nemre és mentességi státusra való tekintet nélkül, igénybe veszik az országon belül végzendő „védelmi munkákra”, alkalmassági vizsgálat után.¹⁷⁹

Másnap az újságok további részleteket közöltek a sorozási eljárásokról. Különleges vizsgálóbizottságoknak kellett minősíteniük a zsidókat, és beosztaniuk őket a képzettségüknek megfelelő különféle védelmi munkákra. A munkára kiválasztottak ugyanazokat az ellenszolgáltatásokat kapták, mint általában a munkaszolgálatosok. A védelmi munkákra alkalmatlanokat vidéki táborokban kellett koncentrálni a Vöröskereszt felügyelete alatt, és lehetőleg helyi vállalkozásoknál alkalmazni szakképzettséget nem igénylő munkákra. A szakmunkásokat honvédelemmel kapcsolatos ipari munkára kellett beosztani, és csillagos házakban kellett elhelyezni. A munkára nem fogható zsidók, így a gyermekek és az idősek elhelyezéséről a Vöröskereszt felügyelete mellett kellett gondoskodni.¹⁸⁰

A zsidók munkamozgósítására vonatkozó terv kidolgozását és végrehajtását a honvédelmi minisztériumban Heinrich János ezredesre bízta. Ez a rendkívül becsületos és jó szándékú tiszt, akinek Horny Ernő vezérőrnagy volt a parancsnoka,¹⁸¹ szorosan együttműködött Gobbi Ede századossal. Az utóbbi dolgozta ki a mozgósítóprogram részleteit, köztük a sorozóközpontok tevékenységének előírásait. A jelöltek orvosi kivizsgálását dr. Doby József katonaeorvos irányította. A Zsidó Tanácsot Schalk Ferenc képviselte a sorozásai bizottságban, aki minden tőle telhetőt megtett, hogy elnyújtsa a sorozási eljárást.

Bár a program a honvédelmi minisztérium hatáskörébe tartozott, a Zsidó Tanács tisztségviselői szervezték a megvalósítását, köztük Adorján Antal, Faludi Ferenc, Müller Rezső, Ripper Frigyes és Stöckler Lajos. A magyar közigazgatásban tevékenykedő jobboldali elemek nehezményezték Heinrich ezredes „zsidóbarát” tevékenységét, és elintézték, hogy szeptember végén frontszolgálatra vezényeljék.¹⁸²

Az 1874 és 1930 között született valamennyi zsidó összeírását a légtalmi parancsnokok feladatává tették. Az ő feladatuk volt az is, hogy a felügyeletük alá tartozó összeírt zsidókat elvigyék a sorozóállomásokra, és átadják őket a sorozótisztnak az elkészített listákkal együtt. A zsidók következő kategóriáitól nem kívánták meg a szolgálatot:

- mentesített hivatásos katonák;